

Aus de Hochschul.

Wääß Godd, es werdd in unsre Zeid
Doch aarig viel gedhaⁿ
For Fraueindresse un alles, waß
Dodriwer drum un draⁿ,
Schule un allerhand for Schbord,
Vordräg un Variedee.
Un noch ebbes, es ledschde Word
Deß hänn se mehⁿ als je.

Do solld mr glaawe doch midd Rehd
Daß deß mol lange dhed,
Daß alles bis uff's Dibbelche
Die Graa vun heid verschdehd.
Doch kundrär, grad es Gejedähl
Kann heidsedag mer saah;
Gescheid sinn se biß dord enaus,
Uⁿprakdisch awer aah.

Ich wääs nedd mehⁿ, iß hie bassierd
Vielleichd aah in Dribbsdrill,

Wo aah e Kochschul exischdierd,
Die waß beideide will.
Do iß emol e jungi Fraa
Die sellmols Kochschdudend
In ähner Raasch zum Metzjer kumm
Un hodd nedd schlechd geschännd:

„Deß iß e schäⁿni Sord vun Flääsch,
Wo Eier Borsch do bringd,
Der Lummel werdd jo gar nedd wääch
Un riechd aah noch un schdingt;
E halb Johr hann deß Koche ich
Sie uff de Schul schdudierd,
Verschdeh mich druff, doch sowas iß
Mer doch noch nedd bassierd!“

„Do wääs ich nedd, de Metzjer saahd,
Wie deß soll meeglich sei,
Den anner Lummel hodd e Dam',
Die aah genaah dodreiⁿ.“
„Was“ rufd do die jung' Fraa, deß gehd
Gäh' all meiⁿ Theorie
Meiⁿ lieber Mann, seid wann hadd dann
Zwää Lummel e Schdicß Vieh?“